

Arrest

nr. 205 356 van 15 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. PIRARD
Rue Tisman 13
4880 AUBEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2017 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. PIRARD en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient samen met haar minderjarige dochter, N., een asielaanvraag in op 31 augustus 2015. Haar meerderjarige zoon, O. H. B. S. dient op dezelfde dag een eigen asielaanvraag in. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) op 25 februari 2016 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

1.2. Eerste verzoekende partij (hierna: verzoekster) wordt door het CGVS gehoord op 5 december 2016 en op 11 april 2017. Haar minderjarige dochter N., thans de tweede verzoekende partij, wordt door het CGVS gehoord op 11 april 2017.

1.3. Op 28 juli 2017 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gaat:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, van Arabische etnie te zijn en een sjiitisch moslima te zijn. U werd in 1970 in Al Qurna geboren. U studeerde tot het derde middelbaar maar stopte met studeren door de oorlog met Iran. In 1995 huwde u met B. S. D. O. (...). Hij is uw neef aan moederskant. U ging na uw huwelijk in het ouderlijk huis van uw man in Al Qurna wonen. U kreeg twee kinderen, H. (...) en N. (...). Uw man overleed in 2007 aan een nierfalen. U keerde voor ongeveer negen maanden terug naar uw ouderlijk huis. Nadien huurde u voor uzelf en uw kinderen een huis in de A. M. (...) straat in Al Qurna. U studeerde aan de Al Waqf Al Sjieet in volwassenenonderwijs en behaalde de graad van het derde middelbaar. Om in uw levensonderhoud te voorzien bakte u brood en hielp in het huishouden bij burens.

Op 4 juni 2015 werd u rond 14 uur gebeld door uw zoon, H. (...), die u vroeg meteen het huis te verlaten met uw dochter. U nam een taxi naar het huis van uw broers M. en F. (...). Rond 17 uur werd u gebeld door uw zus R. (...) die u vertelde dat H. (...) veilig bij haar in Basra was aangekomen. Die avond werd uw huis belaagd door de stam van S. (...), het buurmeisje, die op zoek was naar uw zoon. U kwam die nacht ook via M. (...), die het door de roddels in de buurt wist, te weten dat H. (...) met S. (...) betrupt was. M. (...) werd bang dat de stam van S. (...) u bij hem zou komen zoeken. De ochtend erna vertrok u met N. (...) naar R. (...).

U, H. (...) en N. (...) bleven ondergedoken bij R. (...). Tien dagen later kwamen jullie te weten dat de familie van S. (...) haar hadden gedood. De stam van S. (...) (A. M. (...)) zette uw familie (A. S. (...)) en de familie van H. (...) (O. (...)) onder druk om te weten waar jullie waren. Er was een conflict aan de gang tussen de A. S. (...) en de O. (...) stam. Na 15 dagen werd er op initiatief van S. Y. (...), van een bemiddelende stam, een zitting georganiseerd tussen de O. (...) stam en de M. (...) stam. Er werd voorgesteld dat H. (...) en N. (...) zouden worden uitgeleverd aan de andere stam. H. (...) zou gedood moeten worden en N. (...) zou uitgehuwelijkt worden aan iemand van de stam van S. (...). Jullie moesten ook 50 miljoen dinar betalen omdat H. (...) zonder toestemming het huis van S. (...) had betreden. Jullie hadden twintig dagen om een antwoord te geven. U weigerde deze regeling uit te voeren. Bij een tweede zitting werd dit gecommuniceerd aan de stam van S. (...). Vlak na deze tweede zitting werden u, H. (...) en N. (...) verstoten door de O. (...) stam omdat zij niet meer betrokken wilden zijn bij het conflict. De O. (...) stam bedreigde ook uw stam omdat ze hen verweten dat u met de kinderen verdween.

Uw broers raadden u aan het land te verlaten. Op 29 juli 2015 vertrok u samen met H. (...) en N. (...) vanuit de luchthaven van Basra legaal naar Turkije. Van daaruit reisden jullie illegaal verder naar België, waar jullie op 27 augustus 2015 aankwamen. Jullie vroegen op 31 augustus 2015 asiel aan.

Sinds uw vertrek uit Irak zet de stam van S. (...) uw stam en de stam van uw kinderen onder druk om te weten waar jullie zich bevinden. U vermoed dat u zelf ook verstoten werd door uw eigen familie. Uw broer, M. (...), overleed aan gezondheidsproblemen die volgens u veroorzaakt zijn door de problemen met de stam van S. (...).

U vreest bij terugkeer dat uw kinderen zullen worden gedood door de A. M. (...) stam.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart (origineel), afgifte op 14 november 2016 in Al Qurna; uw nationaliteitsbewijs (origineel), afgifte op 22 oktober 1987; de identiteitskaart van N. (...) (origineel), afgifte op 17 december 2006 in Al Qurna; het nationaliteitsbewijs van N. (...) (origineel), afgifte op 16 februari 2010 in Basra; uw huwelijksakte (kopie), uw woonstkaart (origineel), afgifte in Al Qurna; uw rantsoenkaart (origineel), afgifte op 5 november 2013, documenten van de rechtbank (kopie); de overlijdensakte van uw man (kopie), de overlijdensakte van M. (...) (kopie); een foto van M. (...) (kopie); een document met betrekking tot de examenresultaten van N. (...) in het schooljaar 2014-2015 (kopie), een medisch document van N. (...) (origineel), een verstotingsbrief van de O. (...) stam, boarding passes voor de vlucht Basra-Istanbul van u en Noor (originelen) en foto's van uw huis en posters ter opsporing van H. (...).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De redenen daarvoor zijn dat de door u ingeroepen feiten niet geloofwaardig worden bevonden en dat de algemene situatie in Basra op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

Uw verklaringen, en die van uw kinderen (H. (...)) (CGVS 15/22709, 8.114.505) en N. (...) (geen eigen asielaanvraag, gehoor afgenomen op 11 april 2017), over de door u en uw familie ondergane vervolging zijn dermate vaag, onwaarschijnlijk en tegenstrijdig dat er geen geloof meer kan aan worden gehecht.

Uw verklaringen en die van uw dochter N. (...) over het moment dat jullie jullie huis verlieten zijn ten eerste niet gelijklopend. U verklaart dat u toen heel veel mensen aan de deur van S. (...) zag staan, omdat als de mensen geroep horen ze meteen komen kijken wat er is (gehoorverslag 5 december 2016, p. 14). N. (...) verklaart echter dat ze niemand heeft gezien, dat er kinderen aan het spelen waren en dat er mensen riepen in het huis. Er wordt haar duidelijk gevraagd of er burenen waren afgekomen op het geluid waarop zij verklaart dat ze niets heeft gemerkt en dat het een normale straat was met mensen en kinderen (gehoorverslag N. (...), p. 6). Het feit dat u en N. (...) geen gelijklopende verklaringen afleggen over wat jullie zagen bij het vertrek uit jullie huis doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarenboven zijn de opeenvolgende verklaringen van u en H. (...) over het moment dat hij u belde en zei het huis te verlaten tegenstrijdig. Bij DVZ vertelden jullie beiden dat H. (...) u belde van bij R. (...) (verklaring DVZ, p. 2, verklaring DVZ H. (...), p. 2). Dit valt niet te rijmen met zijn verklaringen bij het CGVS, met name dat H. (...) u belde voor hij de taxi nam (gehoorverslag H. (...), p. 9). Ook deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U legt bovendien opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen af over het moment dat u wist dat het probleem betrekking had op een relatie tussen H. (...) en S. (...). Tijdens uw eerste gehoor verklaart u dat M. (...) u, terwijl u bij hem thuis was op de avond van uw vertrek uit uw huis, vertelde dat de problemen blijkbaar voortkwamen uit een relatie tussen H. (...) en S. (...). U vertelt dat M. (...) hierdoor angstig werd en u naar R. (...) stuurde (gehoorverslag 5 december 2016, p. 10). Bij uw tweede gehoor verklaart u dat u pas wist dat de problemen kwamen door een relatie van M. (...) met S. (...) toen u de dag erop bij R. (...) was (gehoorverslag 11 april 20147, p. 3-4). U legt dus duidelijk tegenstrijdige verklaringen af over een zeer concreet feit. Deze verklaringen zijn bovendien tegenstrijdig aan die van N. (...). Zij verklaart namelijk dat M. (...) een paar minuten na jullie aankomst bij hem thuis, rond 13u30-14u, vertelde dat het om een probleem ging tussen H. (...) en het buurmeisje (gehoorverslag N. (...), p. 6). Dit strookt niet met uw verklaringen, aangezien volgens uw verklaringen jullie pas die avond of de dag erop te weten kwam waarover de problemen gingen. U verklaart specifiek dat u, op het moment dat u aankwam bij M. (...) en hij u zei dat het over een probleem ging dat te maken had met H. (...), hij niet zei dat het ging om een probleem met een meisje (gehoorverslag 11 april 2017, p. 3). Dit is dus tegenstrijdig met wat N. (...) verklaart, met name dat jullie zeer kort na aankomst bij M. (...) wisten dat het ging om een probleem met een meisje. Deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw dochter doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De verklaringen van N. (...) zijn verder ook erg onwaarschijnlijk omdat zij qua tijdsindicatie niet overeenstemmen met de verklaringen van H. (...). Hij liep maximum tien minuten naar de taxi (gehoorverslag H. (...), p. 18). Hij belde u dan en vroeg u het huis te verlaten, hij zette daarna zijn GSM af en nam een taxi naar Basra. Deze rit duurde ongeveer een uur (gehoorverslag H. (...), p. 9). Er zaten een paar minuten, 5 à 10 minuten tussen het moment dat u het telefoontje kreeg van H. (...) en dat u het huis verliet (gehoorverslag N. (...), p. 5; gehoorverslag 5 december 2016, p. 14). Het huis van M. (...) is 5 minuten met de auto van bij u verwijderd (gehoorverslag N. (...), p. 7). Het is dus onwaarschijnlijk dat M. (...) reeds bij jullie aankomst wist dat het om een probleem tussen H. (...) en het buurmeisje ging. Er was namelijk maar in totaal maximum een half uur voorbij gegaan tussen de betrapping van H. (...) en S. (...) en jullie aankomst bij M. (...). Het is onmogelijk dat H. (...) hem hiervan reeds via telefoon had geïnformeerd. Zijn GSM stond namelijk af. R. (...) kon M. (...) ook niet geïnformeerd hebben, aangezien H. (...) nog altijd in de taxi naar Basra zat en zij dus nog altijd niet op de hoogte was van wat er was gebeurd. Het is ook niet aannemelijk dat M. (...) op dat half uur via geruchten in de stad al het fijne wist van wat er precies verderop in de stad bij de familie van S. (...) had plaatsgevonden. Het CGVS concludeert dan ook dat de verklaringen van N. (...) over het moment waarop M. (...) jullie informeerde

dat het over een probleem tussen H. (...) en S. (...) ging niet aannemelijk zijn, los dan nog van het feit dat ze tegenstrijdig zijn met uw verklaringen.

U vertelde bij het eerste gehoor ook dat uw huis in Al Qurna die eerste avond in brand was gestoken (gehoorverslag 5 december 2016, p. 10), dat uw broer M. (...) u de nacht van het incident vertelde dat ze alles buiten hebben gezet en opgebrand (gehoorverslag 5 december 2016, p. 16), dat er na uw vertrek uit het huis mensen bij uw huis zijn gekomen (gehoorverslag 5 december 2016, p. 14) en dat zij uw bezittingen hebben buiten gezet en geroepen dat ze wraak wilden (gehoorverslag 5 december 2016, p. 16). Tijdens het tweede gehoor verklaart u echter dat u niet weet of er iets met uw huis is gebeurd, maar dat ze volgens de regels van de stam het huis zouden verbranden. U weet echter niet of dit concreet gebeurd is en hebt het ook aan niemand gevraagd. (gehoorverslag 11 april 2017, p. 5). U wordt geconfronteerd met de tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen en zegt hierop dat het normaal is en dat u dacht dat ze dat volgens hun regels zouden doen (gehoorverslag 11 april 2017, p. 5). Deze verklaring doet geen afbreuk aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid. Tijdens het eerste gehoor beweerde u dat er bepaalde zaken met uw huis en bezittingen waren gebeurd, terwijl u bij het tweede gehoor zegt dat u niet weet wat er met uw huis is gebeurd.

Met betrekking tot uw huis is het daarenboven opvallend dat u geen informatie beweert te hebben over de huidige staat van uw huis. U hebt dit aan niemand gevraagd. U verklaart dat u geen informatie hebt over uw huis omdat u bent vertrokken, omdat u bang was en omdat u niet wist van wie u informatie moest krijgen (gehoorverslag 11 april 2017, p. 5). U hield echter na uw vertrek uit Al Qurna nog contact met uw broers M. (...) en F. (...) (gehoorverslag 11 april 2017, p. 5) en zij woonden op een korte afstand te voet van uw huis (gehoorverslag 5 december 2016, p. 5, gehoorverslag 5 december 2016, p. 16). Het zou dan ook logisch zijn dat u op een gegeven moment, al was het toen u al in België was, aan iemand had kunnen vragen om eens te checken hoe het met uw huis gesteld was. U hebt namelijk ook nauwelijks bezittingen meegenomen toen u plots uit uw huis moest vertrekken (gehoorverslag 5 december 2016, p. 14). Daarenboven heeft F. (...) u foto's gestuurd van uw beschoten huis (gehoorverslag 5 december 2016, p. 11). Hij had u dus wel degelijk meer informatie kunnen geven over de staat van uw huis en uw bezittingen.

Ook H. (...) legt vage verklaringen af over de gebeurtenissen die plaatsvonden nadat hij met S. (...) betrappt werd: hij weet niet hoe u en N. (...) naar M. (...) zijn gegaan, ook niet of er daarvoor iemand hem is komen zoeken bij u thuis en of er iemand iets aan het huis heeft gedaan terwijl u nog thuis was. Hij weet ook niet wanneer u te weten kwam dat het om een probleem met S. (...) ging (gehoorverslag H. (...), p. 19). Het is niet aannemelijk dat H. (...) niet op de hoogte is van dergelijke zaken. Op het moment van het gehoor waren jullie reeds bijna anderhalf jaar samen in België. Het zou dan ook logisch zijn dat jullie deze feiten ondertussen zouden besproken hebben. H. (...) verklaart dat uw huis die nacht beschoten werd maar weet ook niet wie de mensen waren die dat deden (gehoorverslag H. (...), p. 21). Deze vage verklaringen bevestigen verder de ongeloofwaardigheid van de feiten die u aanhaalt.

Het is ook helemaal niet duidelijk hoe de mensen van Al Qurna erachter kwamen dat H. (...) betrappt was met S. (...). H. (...) verklaart dat dit kwam omdat de familie van S. (...) hun eer moest beschermen dus ze moesten het bekend maken. Wanneer er hem gewezen wordt op het feit dat als ze hun eer willen beschermen ze het net binnen de familie zouden houden, verandert hij zijn verklaringen en zegt hij dat dit inderdaad logisch is maar dat mensen het nu eenmaal te weten kwamen door het geroep van de moeder van S. (...) (gehoorverslag H. (...), p. 20). Zijn verklaringen geven geen logische uitleg over hoe het nieuws over hem en S. (...) zich zo snel kon verspreiden.

U verklaarde bij uw tweede gehoor ook plots dat de brug van Al Qurna de dag van het incident met H. (...) werd bewapend en dat niemand tot op heden Al Qurna binnen of buiten kan zonder medeweten van de M. (...) stam. Omwille van deze reden verlieten u en N. (...) Al Qurna in een wagen met geblindeerde ruiten en met jullie gezicht bedekt (gehoorverslag 11 april 2017, p. 2017). U vertelde echter niets over deze bewapening van de brug of de specifieke omstandigheden van uw vertrek bij uw eerste gehoor. Nochtans zijn dit belangrijke elementen om uw vrees in te schatten. U verklaart dat u er niet over had verteld bij het eerste gehoor omdat men er u niet had achter gevraagd en er u werd gezegd alleen op de vragen te antwoorden. Nochtans werd er meerdere keren gevraagd welke zaken er precies allemaal gebeurd waren op de dag van het incident. U verklaarde daarop enkel dat de familie van S. (...) de wapens nam en jullie zochten (gehoorverslag 11 december 2016, p. 16). Er werd u bij het tweede gehoor nog eens gevraagd wat er precies gebeurd is in verband met de bewapening van de wijk en om details te geven. U herhaalt hier enkel algemene elementen die u reeds bij het eerste interview had verteld (gehoorverslag 11 april 2016, p. 4). U hebt dus wel tijdens de twee gehoren de kans gekregen

om te vertellen over de bewapening van de brug en uw verborgen vertrek uit Al Qurna. Het feit dat u deze elementen plots aanhaalt ondanks het feit dat men eerder herhaaldelijk aandrong om meer details te geven over de dag van het incident wijst erop dat er aan uw verklaringen over de bewapening van de brug weinig geloof kan worden gehecht.

Het valt het CGVS verder op dat u zeer vaag blijft over de vervolging van de O. (...) en de A. S. (...) stam door de A. M. (...)’s. U verklaart dat alle ooms en neven werden bedreigd door de M. (...) stam maar u geeft geen concrete namen van neven die iets hebben meegemaakt, hoewel dit zeer duidelijk gevraagd wordt (gehoorverslag 5 december 2016, p. 15). U verklaart dat Mu. (...) en A. (...) bedreigd zijn maar u kan niet concreet zeggen wie hen precies bedreigde en waar dit gebeurde, ook niet wanneer dit verschillende keren wordt gevraagd. U antwoordt ontwijkend en begint te praten over de reden van de bedreiging en het feit dat ze uw huis hebben aangevallen maar kan geen concrete informatie geven over de bedreiging zelf. Uiteindelijk verklaart u vaag: “De stammen onder elkaar, ze hebben waarschijnlijk iemand van hun stam naar de stam van de kinderen en de boodschap bezorgd dat de nonkels langs vaderszijde zijn bedreigd en die zouden ook gedood worden als zij mijn kinderen niet krijgen”(gehoorverslag 5 december 2016, p. 16-17). Tijdens uw tweede gehoor wordt u nogmaals gevraagd om concreet te vertellen wie dan wie en bedreigt en waar. U verklaart hierop weer vaag: “De stam van het meisje bedreigde de nonkels langs vaderskant van mijn kinderen” (gehoorverslag 11 april 2017, p. 4). Er wordt dan nog eens gevraagd wie er concreet werd bedreigd en om namen te geven. Weer geeft u een vage verklaring: “Mu. (...), A. (...) en heel de stam” (gehoorverslag 11 april 2017, p. 4). Op de vraag wie er dan naar het huis van Mu. (...) ging, geeft u wederom een vaag antwoord: “ik weet het niet de stam van het meisje”(gehoorverslag 11 april 2017, p. 4). Gevraagd naar meer details verklaart u: “mijn broer F. (...) ging naar de markt en daar hoorde hij die stam heeft die stam bedreigd omdat hun zoon betrapt is met hun dochter” (gehoorverslag 11 april 2017, p. 4). Uit deze zeer vage verklaringen over de vervolging door de M. (...) stam, waarbij u ondanks herhaaldelijk aandringen nauwelijks aangeeft welke vervolgingsfeiten wie ten aanzien van wie precies pleegde, besluit het CGVS dat er geen geloof kan worden gehecht over de bedreigingen geuit door de M. (...)stam.

U legt ook vage verklaringen af over de beschietingen op de dag van het incident. U weet niet wie er aan het schieten was en zegt enkel dat het de stam van S. (...) was (gehoorverslag 11 april 2017, p. 5). U verklaart ook dat er een oorlog was tussen de M. (...) - en O. (...)stam en dat de O. (...)stam kinderen verliest omwille van uw zoon (gehoorverslag 5 december 2016, p. 11) maar bij doorvragen blijkt dat er niemand schade heeft geleden of vermoord werd, enkel dat zij aan hen zeiden dat ze H. (...) moesten afstaan (gehoorverslag 11 april 2017, p. 5). Uit uw verklaringen blijkt steeds opnieuw dat u uitspraken doet over conflicten en bedreigingen maar geen enkel concreet incident kan aanhalen.

Ook de verklaringen van uw kinderen over de vervolging van de O. (...) en A. S. (...) stam zijn zeer vaag. H. (...) verklaart dat er bij zijn nonkels werd langsggegaan met wapens en dat er huiszoekingen werden gedaan, maar geeft ontwijkende antwoorden wanneer gevraagd wordt bij wie ze concreet langsgingen (gehoorverslag H. (...), p. 24). Uiteindelijk verklaart hij dat ze M. (...) en Mu. (...) langs geweest zijn. Gevraagd naar de andere familieleden waar ze zijn langsggegaan zegt hij dat het bij bijna iedereen was, maar dit weeral zonder te specificeren om wie het concreet ging (gehoorverslag H. (...), p. 24). H. (...) weet ook niet wie van de familie van S. (...) er precies bij Mu. (...) is langsggegaan (gehoorverslag H. (...), p. 24).

N. (...) verklaart dat jullie werden gezocht bij haar ooms langs vaders- en moederskant maar kan ondanks herhaaldelijk aandringen niet opnoemen met wie precies. Ze weet ook niet of ze langs alle ooms zijn langs geweest of niet, en wie van de familie van S. (...) dan precies naar jullie op zoek was (gehoorverslag N. (...), p. 10). N. (...) verklaart ook dat de mensen van de O. (...)stam met de dood werden bedreigd en dat niemand van de stam daardoor gedurende twee maanden durfde buiten te komen. Zij geeft echter geen concrete informatie over hoe die bedreigingen werden overgebracht (gehoorverslag N. (...), p. 11). N. (...) verklaart ook dat de M. (...)stam nog steeds op zoek is naar haar en H. (...) maar weet niet bij wie. Als er dan gevraagd wordt of ze dit concreet weet of dat het een veronderstelling is, geeft ze toe dat het slechts om een veronderstelling gaat (gehoorverslag N. (...), p. 13). N. (...) kan dus ook geen concrete elementen aanhalen waaruit blijkt dat de A. M. (...)stam de O. (...) stam heeft bedreigd en haar en H. (...) nog steeds zoekt.

U en uw kinderen leggen daarenboven ook vage verklaringen af over de dood van S. (...): u weet niet wie haar gedood heeft en of dat de broers, de vader of de stam was (gehoorverslag 5 december 2016, p. 19-20). H. (...) heeft ook erg weinig informatie over haar dood (gehoorverslag H. (...), p. 21). Ook N. (...) heeft geen verdere informatie over het overlijden van S. (...) en heeft hier niets aan u over gevraagd

(gehoorverslag N. (...), p. 8). Nochtans kenden N. (...) en S. (...) elkaar van op school. Zij waren vriendinnen en N. (...) hielp S. (...) regelmatig met haar schoolwerk (gehoorverslag N. (...), p. 4). Gezien het feit dat de dood van S. (...) nauw gerelateerd was aan uw situatie en die van uw kinderen, uw zoon een relatie met haar had gehad, en uw dochter bevriend met haar was, en jullie bovendien nog familieleden in Al Qurna hebben die jullie informatie zouden kunnen geven, is het niet aannemelijk dat u of uw kinderen niet meer informatie over haar overlijden hebben proberen te vergaren.

Daarenboven zijn de verklaringen van u en H. (...) over hoe jullie geïnformeerd werden over de dood van S. (...) tegenstrijdig. H. (...) verklaart dat F. (...) jullie belde en zei dat S. (...) dood was, en dat jullie deze informatie hebben laten bevestigen door M. (...) (gehoorverslag H. (...), p. 21). U verklaart echter dat M. (...) u vertelde over de dood van S. (...) en dat u, R. (...) en N. (...) het dan aan H. (...) hebben verteld (gehoorverslag 5 december 2016, p. 18-19).

De acties van N. (...) na jullie vlucht uit Al Qurna zijn bovendien opmerkelijk. U legt namelijk een kopie neer van de officiële examenresultaten van N. (...) in het schooljaar 2014-2015. N. (...) verklaart inderdaad dat zij haar examens, waarvoor zij aan het studeren was toen jullie halsoverkop uit Al Qurna moesten vertrekken, toch nog gedeeltelijk aflegde. Zij verklaart dat zij dit vermomd deed zodat niemand van haar schoolvriendinnen haar zou herkennen en zij geen gevaar zou lopen (gehoorverslag N. (...), p. 4, 12). Dit is weinig aannemelijk. U en uw kinderen waren in doodsgevaar ondergedoken bij R. (...). Het is niet geloofwaardig dat N. (...) examens zou gaan afleggen in een lokaal waar al haar vriendinnen van school aanwezig zijn (gehoorverslag N. (...), p. 12) en dat zij, zelfs totaal bedekt, niet zou herkend worden door vriendinnen die zich waarschijnlijk al een tijdje afvroegen wat er met haar gebeurd was. N. (...) had immers geen contact meer gehad met haar klasgenoten sinds jullie ondergedoken zaten (gehoorverslag N. (...), p. 12). Er wordt in verband hiermee geopperd dat haar klasgenoten zich toch zouden afvragen wie het meisje met het bedekte gezicht is en haar zouden herkennen aan haar stem. Uw dochter verklaart hierop dat het normaal is dat een meisje haar gezicht bedekt en dat dit wel vaker gebeurt (gehoorverslag N. (...), p. 12). Dit verklaart niet waarom N. (...) het risico nam om haar examens te gaan afleggen op een plaats waar mensen haar kenden en zich mogelijks ook al afvroegen of ze die dag examen zou komen afleggen en dus voor haar zouden uitkijken.

U verklaart ook dat de naam van H. (...) door de M. (...)stam aan alle luchthavens werd doorgegeven (gehoorverslag 11 april 2017, p. 6). U vloog echter samen met H. (...) en N. (...) vanuit Basra naar Turkije (gehoorverslag 5 december 2016, p. 11). U legt een kopie neer van het ticket van H. (...) waaruit inderdaad blijkt dat hij van Basra naar Istanbul vloog. Deze informatie valt moeilijk te verenigen met uw verklaringen over het feit dat H. (...) gezocht wordt in de luchthavens en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Naast de vaagheden, tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden in de verklaringen van u en uw familie, komt de situatie die u schetst weinig logisch over. U verklaart dat door de dood van S. (...) het litteken van haar stam groter was geworden en dat zij daardoor wraak moesten nemen op uw zoon. Uw zoon moest sterven, uw dochter moest met iemand van de M. (...)stam huwen en u moest een groot bedrag betalen (gehoorverslag 5 december 2016, p. 10). De uitleg die u geeft houdt weinig steek. S. (...) werd gedood door haar familie om het eerprobleem op te lossen. Dat het probleem daarna erger zou zijn geworden en dat u daarvoor een zeer zware prijs zou moeten betalen is niet logisch. H. (...) zegt hierover zelf dat S. (...) werd gedood om de eer van de familie te zuiveren. Hij verklaart dat de straffen die u opgelegd kreeg nodig zijn om de eer volledig te wassen (gehoorverslag H. (...), p. 22). U en H. (...) geven dus al een verschillende uitleg over wat de dood van S. (...) teweeg bracht: volgens u werd het probleem van de M. (...)stam hierdoor erger, volgens H. (...) was hierdoor de eer van de M. (...)stam hierdoor al gedeeltelijk gewassen. Het komt het CGVS verder weinig aannemelijk over dat in ruil voor de betrapting van H. (...) en S. (...) niet alleen S. (...) zou moeten sterven, maar ook uw zoon, dat u een dochter zou moeten afstaan én u een grote som geld zou moeten betalen. Dit lijkt een buitensporige zware bestraffing voor de feiten die zijn gebeurd.

U bent bovendien niet goed op de hoogte van de documenten die u neerlegt. U verklaart dat er in de verstotingsbrief van de O. (...)stam staat dat u 50 miljoen dinar moest betalen en uw dochter afstaan (gehoorverslag 5 december 2016, p. 17). Dit staat echter nergens in deze verstotingsbrief vermeld. Deze verstotingsbrief komt overigens weinig officieel over. Het gaat om een kort, met de hand opgesteld document op papier dat uit een schrift gescheurd lijkt. Het bevat geen officiële elementen. Het gaat dus om een document met een geringe bewijskracht dat niet van die aard is dat het de eerder aangehaalde lacunes in uw verklaringen kan weerleggen. U legt ook geen documenten neer die gaan over de overeenkomst tussen de O. (...) en de M. (...)stam die werden gesloten op de twee zittingen. Wanneer

hiernaar gevraagd wordt verwijst u enkel tweemaal ontwijkend naar de verstotingsbrief die u wel meehebt (gehoorverslag 5 december 2016, p. 17-18). H. (...) verklaart dat er geen documenten zijn van de zittingen omdat het niet op papier moet omdat het over eer gaat (gehoorverslag H. (...), p. 22-23).

Er dient besloten te worden dat uw verklaringen en die van uw kinderen met betrekking tot de door jullie ondergane vervolging dermate tegenstrijdig, vaag en onwaarschijnlijk zijn dat er geen geloof meer aan kan worden gehecht. De problemen die u aanhaalt kunnen dus ook geen aanleiding geven tot de toekenning van een beschermingsstatus in de zin van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten en die van uw familie kunnen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst, en die van uw familie ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Uw huwelijksakte, de overlijdensakte van uw man en de documenten van de rechtbank in verband met de voogdij over uw kinderen houden enkel verband met uw familiale situatie. Ook dit element staat hier niet ter discussie. De foto en de overlijdensakte van M. (...) staven enkel dat hij recent overleed. Zij staven niet dat de medische problemen die tot zijn overlijden leidden verband houden met de vervolgingsfeiten die u aanhaalt. Het schooldocument van H. (...) staft enkel dat hij naar school ging in Irak. Dit element staat hier niet ter discussie. Het document met de examenresultaten van N. (...) staft enkel dat ze examens aflegde en niet dat dat in de context gebeurde die u aanhaalt. Bovendien is het feit dat N. (...) nog examens aflegde op het einde van het schooljaar zoals eerder besproken eerder een indicatie van de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen dan dat het document deze verklaringen ondersteunt. De medische documenten van N. (...) staven enkel dat zij in België medische problemen kende. Dit houdt geen verband met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. De reisdocumenten van u en uw kinderen kunnen enkel staven dat jullie van Basra naar Istanbul reisden en zeggen niets over motieven van jullie vertrek uit Irak. De beperkte bewijskracht van de verstotingsbrief die u neerlegt werd reeds besproken. Daarenboven blijkt uit de op het CGVS beschikbare informatie dat de bewijswaarde van documenten uit Irak erg gering is. Gezien het erg makkelijk is om dergelijke documenten te laten aanmaken in Irak, kan ook het louter voorleggen van deze documenten, in de afwezigheid van een geloofwaardig relaas, uw verhaal niet aannemelijk maken. De artikels die u neerlegt over de praktijken van de stammen gaan over de algemene situatie in Basra en vermelden geen gegevens over de specifieke vervolgingsfeiten ten aanzien van uw familie. Zij kunnen de door u aangehaalde vervolgingsfeiten dan ook niet staven. De foto's van uw huis tonen niet aan dat het om uw huis gaat en ook niet dat het beschadigd werd in de omstandigheden die u aanhaalt. De foto's van de opsporingsposter van H. (...) staven niet dat deze werkelijk in een publieke plaats werden opgehangen en in de omstandigheden die u aanhaalt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het N. (...)den van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in N. (...)d-Babil. S is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende periode is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging. Wel werd de provincie in november 2016 opnieuw getroffen door een zware aanslag. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

In de overwegend sjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheids personeel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvonden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats,

een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiietische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. Op dezelfde datum neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de meerderjarige zoon van verzoekster. Hiertegen werd eveneens een beroep ingediend dat gekend is onder rolnummer 208 852.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift, verweernota, stukken en aanvullende nota's

2.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In een eerste onderdeel, afgeleid uit een schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, geeft verzoekster na een korte theoretische uiteenzetting aan dat zij een uitvoerig relaas heeft gebracht met betrekking tot “*zijn incident*”, dat zij een aantal bewijselementen heeft voorgelegd die de twijfel in haar voordeel moeten doen gelden en dat er geen twijfel is over de authenticiteit van de voorgelegde documenten. Zij benadrukt dat er geen twijfel is over haar nationaliteit en origine, en verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen. Verzoekster ziet geen reden om de vluchtelingenstatus niet te worden toegekend. Zij bekritiseert dat de verwerende partij haar verklaringen “*in verband met zijn Iraakse origine*” niet goed heeft onderzocht.

In een tweede onderdeel, afgeleid uit een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, haalt verzoekster aan dat “*De mensenrechtenorganisatie*” gewag maakt van een “*zware situatie*” in alle gebieden van Irak. Verzoekster verwijst hierbij naar en citeert een passage uit twee verschillende bronnen:

- de conclusie van het “*UNHCR Position on Returns to Iraq*” van november 2016;
- een nota getiteld: “*Country Policy and information note-Iraq: Security and humanitarian situation*” van het United Kingdom Home Office van 13 maart 2017.

Er worden geen nieuwe stavingstukken aan het verzoekschrift toegevoegd.

2.1.2. Op 11 september 2017 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet een nota met opmerkingen neer. Hierbij worden de volgende stukken gevoegd:

- een vragenlijst CGVS van 12 februari 2016 van de zoon van verzoekster;
- de COI Focus “*Irak Veiligheidssituatie Zuid-Irak*” van 18 juli 2017 (update).

2.1.3. Op 21 maart 2018 maakt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuwe elementen:

- COI Focus Irak “*Veiligheidssituatie in Zuid-Irak*” van 28 februari 2018;
- COI Focus Irak “*De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer*” van 11 oktober 2017.

2.1.4. Op de terechtzitting van 6 april 2018 geeft de raadsman van verzoekster te kennen een aantal bijkomende stukken te willen neerleggen. De voorzitter wijst erop dat overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de partijen tot de sluiting der debatten nieuwe elementen ter kennis kunnen brengen door middel van een aanvullende nota. Vervolgens stelt de voorzitter de debatten pas aan het einde van de terechtzitting te zullen sluiten om verzoekster de tijd te geven om een nota op te stellen indien zij dit wenst. Bij het sluiten van de debatten blijkt dat de verzoekster ervoor heeft geopteerd om geen gebruik te maken van de door de voorzitter geboden mogelijkheid om een aanvullende nota neer te leggen.

Per aangetekende zending van 18 april 2018 legt de raadsman van verzoekster alsnog een aanvullende nota neer met nieuwe elementen, weliswaar enkel op naam van de zoon van verzoekster, dhr. O. H. B. S. De Raad merkt op dat, volgens artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, de partijen hem “*tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis (kunnen) brengen*” (eigen onderlijning). De aanvullende nota werd derhalve laattijdig neergelegd en kan om die reden niet in overweging worden genomen door de Raad.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van

de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.3.1. De kern van verzoeksters asielrelaas kan als volgt worden samengevat: de zoon van verzoekster had een geheime relatie met zijn buurmeisje, S., die aan het licht kwam waarna verzoekster samen met haar zoon en dochter is moeten onderduiken bij een tante en S. werd gedood door haar familie. Na een overleg tussen zijn stam en de stam van S. werd een overeenkomst gesloten dat de zoon van verzoekster diende te worden gedood, haar dochter diende te worden uitgehuwelijkt aan iemand van de stam van S. en dat zij een geldboete diende te betalen. Verzoekster weigerde dit. Na een tweede overleg werden verzoekster en haar kinderen verstoten door de stam van haar kinderen. Verzoekster vreest dat haar kinderen zullen worden gedood door de stam van S. bij een terugkeer naar Irak.

2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekster en haar zoon een aantal documenten hebben voorgelegd aan de commissaris-generaal om hun asielrelaas te staven (CGVS, stuk 21, map met documenten).

Vooreerst herhaalt de Raad dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714).

De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn standpunt dat de identiteitsdocumenten van verzoekster en haar familie hun identiteit, nationaliteit en herkomst ondersteunen, die niet ter discussie staan.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster en haar zoon nog een aantal stukken voorlegden die evenwel geen verband houden met de kern van hun asielrelaas en de reden waarom zij uit Irak vluchtten. Het betreft de voorgelegde huwelijksakte, de overlijdensakte van haar echtgenoot en de documenten van de rechtbank in verband met de voogdij van zijn moeder over haar kinderen. De Raad stelt vast dat dergelijke documenten inderdaad enkel verband houden met de familiale situatie van verzoekster, die evenmin ter discussie staat. Verzoekster legt ook een schoolattest voor waaruit blijkt dat haar zoon naar school ging in Irak, wat ook niet wordt betwist.

Wat betreft de voorgelegde foto en de overlijdensakte van M., de broer van verzoekster, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij stelt dat hiermee enkel zijn recent overlijden wordt bevestigd, doch niet dat de medische problemen die tot zijn overlijden hebben geleid, een link hebben met de beweerde vervolgingsfeiten.

De commissaris-generaal merkt volgens de Raad eveneens terecht op dat het document met de examenresultaten van verzoeksters dochter N. enkel staft dat N. nog examens aflegde op het einde van het schooljaar.

De medische documenten van N. staven enkel dat zij in België medische problemen kende.

De bijgebrachte reisdocumenten bewijzen inderdaad enkel dat verzoekster en haar kinderen van Basra naar Istanbul reisden. Deze documenten zeggen niets over de redenen waarom zij hun land van herkomst hebben ontvlucht.

Verzoekster legt nog een vijftal artikels (met bijhorende vertaling naar het Nederlands) neer over de problematiek van het stammengeweld in de provincie Basra. De Raad stelt net zoals de commissaris-generaal vast dat uit deze artikels niet kan worden afgeleid dat zij gevisieerd worden door de stam van S.

Er werden eveneens foto's neergelegd waarop een zwaar beschadigd huis te zien is. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn standpunt dat uit dergelijke foto's niet valt af te leiden dat het werkelijk om het huis van verzoekster gaat. Hoe dan ook toont de verzoekster hiermee niet aan dat haar huis zou zijn vernield in de omstandigheden die werden aangehaald, met name dat haar huis zou zijn beschoten door de stam van S.

De foto's van de opsporingsposter van de zoon van verzoekster, waarop vermeld staat dat hij in ruil voor een beloning wordt gezocht, tonen niet aan dat deze posters werkelijk in een publieke plaats werden verspreid en in de beweerde omstandigheden.

Wat betreft de door verzoekster voorgelegde verstotingsbrief, merkt de commissaris-generaal terecht op: *“Deze verstotingsbrief komt overigens weinig officieel over. Het gaat om een kort, met de hand opgesteld document op papier dat uit een schrift gescheurd lijkt. Het bevat geen officiële elementen. Het gaat dus om een document met een geringe bewijskracht dat niet van die aard is dat het de eerder aangehaalde lacunes in uw verklaringen kan weerleggen.”* Verder wordt er nog terecht op gewezen dat *“uit de op het CGVS beschikbare informatie (blijkt) dat de bewijswaarde van documenten uit Irak erg gering is.”* Uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier blijkt immers dat er in Irak sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Iraakse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn,

zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten relatief is (zie CGVS, stuk 18, map 'landeninformatie', COI Focus 'Irak – Corruptie en documentatiefraude', 8 maart 2016).

2.3.3. Gelet op de summiere inhoud van de voorgelegde documenten en hun relatieve bewijswaarde, besluit de Raad dat de documenten die verzoekster en haar zoon hebben voorgelegd op zich niet volstaan om de relevante elementen van haar asielaansluiting geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen die verzoekster en haar kinderen hebben afgelegd voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar asielaansluiting, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

2.3.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus wordt geweigerd omdat:

(i) de verklaringen van verzoekster en haar dochter over het moment dat zij hun huis verlieten niet gelijklopend zijn;

(ii) de opeenvolgende verklaringen van verzoekster en haar zoon over het moment dat hij haar belde om haar te zeggen dat zij het huis dienden te verlaten eveneens tegenstrijdig zijn;

(iii) verzoekster tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd over het moment dat zij wist dat het probleem betrekking had op een relatie tussen haar zoon en S. Bovendien zijn deze verklaringen tegenstrijdig aan die van haar dochter N., hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen;

(iv) de verklaringen van N. verder ook erg onwaarschijnlijk zijn omdat die qua tijdsindicatie niet overeenstemmen met de verklaringen van de zoon van verzoekster;

(v) verzoekster duidelijk opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over wat er met hun huis is gebeurd;

(vi) het daarboven opvallend is dat verzoekster geen informatie beweert te hebben over de huidige staat van hun huis, terwijl zij wel heeft verklaard na haar vertrek nog contact te houden met haar broers en deze personen op korte afstand van haar huis woonden. Het zou dan ook logisch zijn dat zij bij iemand had gepolst naar de staat van hun huis, zeker nu zij heeft verklaard nauwelijks bezittingen te hebben meegenomen bij hun plotse vlucht. Daarenboven heeft haar broer haar achteraf nog foto's gestuurd van haar beschoten huis. Hieruit blijkt dat zij wel degelijk meer informatie had kunnen opvragen over de staat van hun huis;

(vii) de zoon van verzoekster vage verklaringen heeft afgelegd over de gebeurtenissen die plaatsvonden nadat hij met S. betrapt werd en het niet aannemelijk is dat hij niet op de hoogte is van dergelijke zaken, aangezien hij bijna anderhalf jaar samen met verzoekster en zijn zus in België waren ten tijde van het gehoor;

(viii) het niet helemaal duidelijk is hoe de mensen van Al Qurna erachter kwamen dat de zoon van verzoekster betrapt was met S. en zijn verklaringen geen logische uitleg geven over hoe dergelijk nieuws zich zo snel kon verspreiden;

(ix) verzoekster tijdens haar tweede gehoor plots specifieke omstandigheden vermeldt in verband met de bewapening van de wijk bij hun vertrek, terwijl haar tijdens haar eerste gehoor verschillende malen werd gevraagd welke zaken er precies allemaal waren gebeurd op de dag van het incident en zij dus duidelijk de kans heeft gekregen om deze feiten tijdens het eerste gehoor al aan te brengen;

(x) verzoekster tijdens de beide gehoren zeer vaag blijft over de vervolging van de O.stam en de A. S.stam door de A. M.stam, en dit ondanks de herhaalde specifieke vragen hierover. Hieruit leidt de commissaris-generaal af dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen over de bedreigingen geuit door de A. M.stam.

(xi) verzoekster ook vage verklaringen aflegt over de beschietingen op de dag van het incident;

(xii) de verklaringen van de kinderen van verzoekster over de vervolging van de O.stam en de A. S.stam door de A. M. stam eveneens zeer vaag zijn. Beiden kunnen hierover geen concrete elementen aanbrengen;

(xiii) de kinderen van verzoekster vage verklaringen afleggen over de dood van S. en het niet aannemelijk is dat zij niet meer informatie over haar overlijden hebben proberen te vergaren;

(xiv) de verklaringen van verzoekster en haar zoon omtrent de wijze waarop zij geïnformeerd werden over de dood van S. tegenstrijdig zijn;

(xv) het weinig aannemelijk is dat de dochter van verzoekster, nadat zij reeds ondergedoken leefde bij een tante, nog enkele examens zou hebben afgelegd, hetgeen blijkt uit de examenresultaten die werden voorgelegd, zelfs indien zij haar gezicht zou hebben bedekt. Dit verklaart niet waarom haar dochter een dergelijk risico zou hebben genomen om examens te gaan afleggen op een plaats waar mensen haar kenden;

(xvi) de verklaringen van verzoekster dat de naam van haar zoon aan alle luchthavens werd doorgegeven, moeilijk te verenigen valt met het gegeven dat hij (op legale wijze) per vliegtuig vanuit Basra naar Turkije is gereisd;

(xvii) verzoekster en haar zoon een verschillende (niet verenigbare) uitleg geven over de dood van S. Bovendien is de uitleg die verzoekster geeft, met name dat de problemen erger werden na haar dood, op zich al niet logisch. Verder komt het de commissaris-generaal weinig aannemelijk over dat verzoekster en haar familie dergelijk zware straffen werden opgelegd. Deze straffen lijken buitensporig in verhouding tot de feiten die zich hebben voorgedaan;

(xviii) verzoekster ten slotte niet goed op de hoogte blijkt te zijn van de inhoud van de voorgelegde verstotingsbrief.

Deze vaststellingen van de commissaris-generaal, zoals weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing en die hierboven worden samengevat, vinden steun in het administratief dossier. Deze vaststellingen hebben tevens betrekking op de kern van het asielrelaas en zijn pertinent en correct. In navolging van de commissaris-generaal, oordeelt de Raad dat de verklaringen van verzoekster en haar kinderen over de ondergane vervolging dermate worden gekenmerkt door vaagheden, tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden dat ze niet kunnen worden aangenomen. De voorgelegde documenten, die zoals eerder vermeld in casu op zich niet doorslaggevend zijn omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, worden aldus niet aangevuld en geruggesteund door voldoende consistente, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen. Bijgevolg kan, op basis van deze verklaringen in samenhang met de voorgelegde documenten, verzoeksters asielrelaas niet als geloofwaardig worden beschouwd.

Verzoekster onderneemt daarenboven niet de minste concrete poging om deze draagkrachtige motieven te verklaren of te weerleggen. Verzoekster stelt dat zij een uitvoerig relaas heeft gebracht met betrekking tot de vervolgingsfeiten en dat zij haar asielrelaas heeft gestaafd met een aantal bewijselementen waarvan de authenticiteit niet kan worden betwist. In wezen houdt verzoekster dus enkel vast aan het voorgehouden asielrelaas, zonder verder concrete elementen en argumenten aan te geven die de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing in een ander daglicht kunnen plaatsen. Een dergelijk betoog is geenszins van die aard is om de hoger aangehaalde vaststellingen te ontkrachten, noch om een geponde vrees voor vervolging vast te stellen.

Voorts zijn er geen concrete aanwijzingen dat verzoekster louter omwille van haar Iraakse nationaliteit en het behoren tot deze nationale groep, zou dreigen te worden vervolgd. De enkele algemene en ongestaafde verwijzing in het verzoekschrift dat "*de mensenorganisatie beschrijven een zware situatie in Irak en in alle streken van deze land*", volstaat geenszins om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar Irak daadwerkelijk dreigt het slachtoffer te worden van vervolging. Er kan uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier immers niet worden afgeleid dat Irakezen het voorwerp zijn van groepsvervolging in Irak en dat het loutere gegeven Irakees te zijn aldus volstaat om het bestaan van een geponde vrees voor vervolging vast te stellen. Verzoekster dient dit in concreto aannemelijk te maken en blijft hiertoe, gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas, in gebreke.

Gelet op het voorgaande, blijft het geheel van de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing onverminderd overeind en worden deze door de Raad tot de zijne gemaakt en overgenomen. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een geponde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

In zoverre de raadsman ter zitting aanvoert dat tot twee jaar geleden subsidiaire bescherming werd verleend voor Irak, herinnert de Raad er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere objectieve indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend kunnen zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In dit geval is verzoekster afkomstig van Al Qurna, een dorp in Basra, een provincie gelegen in Zuid-Irak.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 21 maart 2018 en dat werd opgenomen in de bronnenlijst van de bij deze nota gevoegde COI Focus *“Irak. De veiligheids-situatie in Zuid-Irak”* van 28 februari 2018, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

Uit dit standpunt blijkt dat UNHCR zich verzet tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, zoals opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door de partijen in het verzoekschrift en de aanvullende nota, kan niet worden afgeleid dat Basra onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat er zich in Basra militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Er is geenszins sprake van directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Verder blijkt uit de COI Focus van 28 februari 2018 dat de zuidelijke provincies, waaronder Basra, zich bevinden onder controle van de Iraakse autoriteiten en dat op 16 juni 2017 er geen enkele stad of nederzetting in dit gebied door IS werd gecontroleerd (p. 8). UNHCR maakt er nergens melding van dat Irakezen die afkomstig zijn uit Basra niet naar daar kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Basra niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt verder op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak, inclusief Basra, door de commissaris-generaal in zijn geheel moet worden gelezen. Op basis daarvan oordeelt hij dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent zijn, worden overgenomen.

Het CGVS heeft bij aanvullende nota van 21 maart 2018 de meest recente COI Focus *“Irak. Veiligheids-situatie Zuid-Irak.”* van 28 februari 2018 toegevoegd, waarin deze vaststellingen van de bestreden beslissing genoegzaam bevestigd worden. Aldus stelt het CGVS terecht in haar aanvullende nota:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus “Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 18 juli 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan

in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS verder teruggedrongen. Op 9 december kondigde de Iraakse eerste minister Haider-al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het terreurgeweld regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Basra te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. ISIS is er niet in geslaagd om de controle over Noord-Babil te verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. In 2016 is ISIS er wel in geslaagd om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, de twee zwaarste in de provincie Babil, de anderen in Basra, Thi Qar, Al-Muthanna en Karbala. In 2017 nam het geweld in Zuid-Irak verder af. Er zijn slechts enkele zware aanslagen gepleegd, met name in de steden Najaf en Nasirya, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden.

Verder betreft het geweld in de provincie Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. In de periode januari tot december 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd in de provincie Babil. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. In de tweede helft van 2017 was er wel een opflakking van het geweld in het noordwesten van de provincie rondom Jurf al-Sakhr. Er vonden een aantal zelfmoordaanslagen plaats. Niettegenstaande meerderheid van de te betreuren slachtoffer in Babil burgers zijn, blijft het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. In de provincie vonden er de afgelopen jaren een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met ISIS. Deze trend zette zich voort in 2017-2018.

De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden ten tijde van de opmars van ISIS herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties tussen militanten van ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Karbala blijven uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig. Hetzelfde geldt voor het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Het offensief dat IS in de zomer van 2014 opzette, bereikte de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Zo vond er op 14 september 2017 een dubbele aanslag plaats in Nasirya waarbij sjjiitische pelgrims en een controlepost van de politie gevisieerd werden. In de provincies Missan en Thi Qar lag de waterschaarste in de regio aan de basis van enkele tribale conflicten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS er sinds 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in het kader van een gewapend conflict.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die i) getroffen zijn door militaire acties; ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op IS; of iii) onder controle blijven van IS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat de Basra onder één van de voormelde gebieden valt. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Basra niet naar Basra kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Basra en/of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2,c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen."

Verzoeksters betoog is niet van die aard dat het afbreuk doet aan bovenstaande analyse, noch aan de daarop gesteunde conclusie dat er actueel voor burgers in de provincie Basra geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Verzoekster verwijst opnieuw naar het standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak en benadrukt ter terechtzitting dat de commissaris-generaal deze bron niet goed heeft bestudeerd, doch zij laat na op concrete wijze aan te geven waarom de hierboven vermelde conclusie van de commissaris-generaal, die onder meer steunt op deze bron, niet zorgvuldig, juist en pertinent zou zijn en er actueel voor burgers in de provincie Basra wel degelijk een reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster stelt nog dat "de mensenorganisatie beschrijven een zware situatie in Irak en in alle streken van deze land" en citeert een passage uit de nota opgesteld door het United Kingdom Home Office waarin wordt gesteld dat er in Irak sprake is van een intern gewapend conflict.

Dat er zich in Irak een intern gewapend conflict afspeelt wordt nergens in de bestreden beslissing betwist. Evenwel zoals hoger gesteld, spreidt het conflict zich niet uit over heel Irak maar slechts over bepaalde gebieden. Bovendien, hoewel het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde vormt voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, volstaat een gewapend conflict op zich niet om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient tevens sprake te zijn van willekeurig geweld dat dermate hoog is dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt erdoor wordt geraakt. Er kan te dezen verder worden verwezen naar de bovenstaande bespreking van de actuele veiligheidssituatie in de provincie Basra, waarvan verzoekster afkomstig is en die volgens de voorliggende landeninformatie "markant verbeterde".

Waar de raadsman van verzoekster ter zitting nog verwijst naar de reisadviezen van de Federale Overheid Buitenlandse zaken en de Nederlandse overheid, stelt de Raad vooreerst vast dat hierover geen stukken bij aanvullende nota worden voorgelegd. Verder merkt de Raad op dat deze adviezen

bestemd zijn voor reislustige Belgen en Nederlanders en niet te beschouwen zijn als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Er wordt niet aangetoond dat Iraakse burgers uit Basra op dit ogenblik een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hiermee wordt de informatie toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier weerlegd noch ontkracht. Evenmin wordt daarmee aangetoond dat de commissaris-generaal uit deze informatie de verkeerde conclusie heeft getrokken.

De Raad besluit dat uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier afdoende blijkt dat de situatie in de provincie Basra niet van die aard is dat verzoekster, bij terugkeer naar deze provincie, louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon. Eveneens blijkt hieruit dat verzoekster deze regio op een veilige wijze kan bereiken.

2.4.2. Vervolgens moet worden onderzocht of verzoekster omwille van haar individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster haar verzoek om subsidiaire bescherming baseert op dezelfde reeds aangevoerde asielmotieven, verwijst de Raad naar de hierboven besproken pertinente en terechte vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande, waarbij wordt geconcludeerd dat in verzoeksters geval geen actuele en geponde individuele vrees voor vervolging blijkt.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.3. Gelet op het voormelde blijkt niet dat er in verzoeksters geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Basra een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES